

# Ve Güz Geldi Ömür Hanım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Eylül 2024



Ölümü irdeleyebilirdim eğer ki ölüm olmasa...

Düşlerimden tırnağımdan arttırdığımdı zaman ötesi mekânsız hayta yalnızlık.

Göğün kaknem kara bulutları, ölü sevicisi bir gazap sözcüklerden arakladığım hecelerle temelini attığım bir duygunun da peşinde iken mübalağasız cenge çıktığım, tarafsız sözcüklerimde belki de bir duvar yazısı inşa etmek istiyordum sağlam temelimin zikrine uyup da fikirlerimle gömülmek arzusu.

İkiletmişim bir kere ruhumu.

İki dirhem bir çekirdek sessizliğim ve bir dudağı yerde bir dudağı gökte ruhumun lalası bir meclisti mademki tarafınca aforoz edildiğim hükmedene de sunduğum saygının nezdinde duyguların hâkimiyetine her ne kadar rest çeksem de olmuyordu işte duygusuz yaşamak hem de yalıtıldığım evrende katksız bir ruha engel teşkil eden hayallerin nazarında.

"...Ve güz geldi Ömür Hanım. Dünya aydınlık sabahlarını yitiriyor usul usul. İnsanın içini karartan bulutların seferi var göğün maviliğinde. Yağmur ha yağdı ha yağacak. İncecik bir çisenti yokluyor boşluğunu insan yüreğinin. Hüznün bütün koşulları hazır. Nedenini bilmediğim bir keder akıyor damarlarımdan. Kalbimin üstünde binlerce bıçak ağzı..."

Bir güz düşünün ki Ömür Hanım, ilkyazı olmamış, yazı yaşanmamış, böyle bir güzün hüznü hüznü müdür?"(Alıntı)

Müstesna bir renktim öncesinde mevsimin: şehla göğün uçuşan perdesinde saklı güneş izi.

Gün yüzlü bir mealdim ki meylettiğimdi gece, karartların değil umudun duvağında oynaşan kelebek misali.

Kerpetenle sökmüşlerdi ölü insanlığın kalplerini bu dahi yetmemişti ki...

Ve fakat:

Dudaklarımdan dökülen...

Heyhat!

Acının menşei iken çocuk kalbim ve satır aralarından fırar edip bir şiire düşmüşken yolum aşka inat kendimle olan davamda tüm çekincelerimi de ihbar etmişken Tanrıya...

Geniş cepheli idi mademki ruhum:

Salon salamanje hüzün...

Kaç oda idi ki renklerin büyümlü gücü ve kaç odaya sığardı insan varsıl sözcüklerin fısıltısında da uyuyup kalmışken...

Menkıbeler sıradan.

Şiirler hazan odaklı.

Öykülerse buhran dolu bir infial.

Sözcükler kasıtlı ihbar ederken içimdeki afli yalnızlığı...

Kim idi hemhal olduğum ve neydi kimliğimin izi safı yağmura tutulduğum.

Hüzün menşeli bir coğrafya ve solan çiçekler uçmaya ramak kala sarı yaprağın fırarında doğacakken de şiir annemin kucağında uyuya kalmış çocukluğum.

Mevsimin seyrinde.

Her sekmede başa döndüğüm bir minvalde.

Ve de şairden çaldığım o cümle:

“Kimseler görmedi Ömür Hanım, bu dünyadan ben geçtim.”

Ve de kimseler bilmedi:

En çok ben sevdim çoğul hükümlerde saklı kalabalık yalnızlığında bir aldatı olsa bile insan izlekleri bir alıntıdan çıkıp da yola yakardığım kadar Rabbime mutlak bir mutluluk ile içli dışlı üstelik ölüm olsa bile yolun sonunda...

İlikle önünü, ey, derbeder yalnızlığım ve sök çıkar yerinden mihlanıp kalmış olsa bile nedir ki kalbin eğer ki anlamazsa dilimden?

Tükenen sözcüklerden türet sonunu.

Türevin bilirim ki hüzün:

Dolduruşa gelse de gönlün

Sen mi vazgeçeceksin sevmekten?

Renklerim vardı, sevgili Ömür Hanım ve öncemden bağımsız sevdim ben sizi ve şimdi sisli dualar gönderiyorum bahtınıza, kırık tahtımı hor görmezseniz eğer ki ben buradayım hani olur da bir selamımı daha görmezden gelirsiniz çaktırmadan veda edip çekip de gideceğim rüyalarınızdan elbet rengimdeki mahcubiyete de verip veriştirirken bir taka gibi bir toka gibi Araf'taki mevcudiyetimle boynum da kıldan ince iken Allah katında.